pravděpodobností souditi, že právě tento »Svaz« je rozšiřovatelem těchto placených inserátů.

Zákon žádá toliko osvědčení, nikoliv provedení přesného důkazu o existenci nároku, k jehož zajištění prozatímní opatření se povoluje a tomuto požadavku navrhovatelka vyhověla předložením dotyčných časopisů, v nichž inseráty jsou uveřejněny. Vzhledem k tomu však, že osvědčení to není dostatečné, bylo po rozumu § 390 ex. ř. vykonání povoleného opatření učiněno závislým na složení jistoty k soudu.

Také z povahy věci samé, i z toho, co navrhovatelka ve svém návrhu uvádí, vysvítá, že opatření žádaného je třeba, aby byla odvrácena hrozící škoda, neboť je jisto, že dalším rozšiřováním těchto inserátů skutečně nenahraditelná škoda navrhovatelce hrozí, neboť čtenáři jich mohli by právem souditi z toho, že inseráty ty nerušeně dále jsou uveřejňovány, aniž navrhovatelka tomu se bránila, že skutečně ve vedení pojišťovny něco v pořádku není, což ospravedlňuje takové varování inserátem, čímž by ovšem navrhovatelka měla značnou újmu majetkovou. Proto okolnost tato — jako zřejmá — dalšího osvědčení nepotřebuje.

Nejvyšší soud rozhodnutí rekursního soudu potvrdil: Navrhovatelce jako pojišťovně záleží na důvěře veřejných kruhů, zejména těch, kteří hledají pojištění svých zájmů. Obsah inserátu je způsobilý, seslabiti tuto důvěru, odvrátiti zájemníky od pojišťovny, na jejíž poměry se veřejně upozorňuje, tedy pojišťovnu majetkově poškoditi. Každé další inserování může nebezpečí to zvýšiti a přivoditi nenahraditelnou škodu. Inserát obsahuje výzvu k veřejnosti, aby se obrátila o informace, týkající se poměrů, jež panují u pojišťovny, na Ústřední svaz zaměstnanců pojišťoven. Je tedy pravděpodobno, že inseráty pocházejí od svazu. Osvědčení v tomto směru není však dostatečné a bylo správně povolení prozatímného opatření učiněno odvislým od složení jistoty.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. července 1920 čj. R-I. 462-20—1. *Jakeš.*

Prorogace stran v nesporném řízení je nepřípustná.

Ve sporu o rozvod od stolu a lože učinili manželé smír, dle něhož manžel zavázal se manželce platiti alimenty měsíční, jež po úpravě jeho platu měly býti cestou nespornou znova upraveny. —

Na návrh manželky upravil nesporný soudce měsíční alimenty z původních 150 K na 170 K, proti čemuž podala manželka stížnost, domáhajíc se zvýšení na 200 K.

Soud rekursní usnesení prvého soudce zrušil a navrhovatelku poukázal s jejím nárokem na pořad práva. — Nejvyšší soud dovolací stížnosti nevyhověl. —

Důvody: Rekursnímu soudu dlužno přisvědčiti, že právní věc, o níž jde, náleží na pořad práva, poněvadž nárok manželky na placení výživného v měsíčních částkách peněžitých, jsa poměrem soukromoprávním, nebyl žádným předpisem zákonným odkázán do nesporného řízení. — Dovolací stížnost vytýká usnesení rekursního soudu, že přehlíží, že mezi stěžovatelkou a jejím odpůrcem byl ve sporu Cg. II. 11./19, uzavřen soudní smír, ve kterém mimo jiné bylo určeno, že manžel bude platiti stěžovatelce měsíční alimenty 150 K od 1. května 1919 počínaje a že po úpravě platu nesporn o u cest o u se upraví buď více nebo méně, nejméně však 120 K měsíčně, že tudíž tímto soudním smírem byl soudce nesporný určen jako rozhodující pro eventuelní zvýšení alimentů. —

Dovolací stížnost vychází tu z nesprávného právního názoru, jakoby prorogace stran byla v nesporném řízení přípustná. V řízení nesporném však prorogace místa nemá. Tomu nasvědčuje jednak k a t e g o r i c k é ustanovení § 2, č. 1. nesp, pat., jednak z n ě n í a z a ř a z e n í § 104, j. n. na konci druhé části jurisdikční normy, jednací o příslušnosti ve sporech (viz dr. Emil Ott: Soustavný úvod ve studium nového řízení soudního díl I., str. 69, týž: Rechtsfürsorgeverfahren, str. 123 a Neumann Kommentar zu den Zivilprozessgesetzen, I. díl, str. 261 p. v.). Z n e p ř í p u s t n o s t i jakékoliv prorogace v řízení nesporném podává se povinnost soudu, vyjde-li na jevo, že věc náleží na pořad práva, v j a k é m k o l i v s t a d i u z moci úřední súčastněné strany odkázati na příslušný soud § 44 j. n. (viz Dr. Emil Ott: Rechtsfürsorgeverfahren, str. 124.).

Vadila tudíž usnesení prvého soudce absolutní zmatečnost a bylo dovolací stížnost zamítnouti a usnesení II. stolice potvrditi.

R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z e d n e 21. z á ř í 1920, č. j. R I 587/20. *Jakeš.*